

Старији водник прве класе Хаџи Никола Мијовић

Саборност у љу

– У процесу духовне и моралне обнове који већ увелико траје, али је за сада слабо видљив и недовољно препознат од оних који имају највећу одговорност за његов успех, једну од главних улога могла би одиграти управо Војска, као државотворна институција, која је увек баштинила праве и врхунске вредности, због чега и ужива велико поверење у народу – каже подофицир Војске Србије на дужности помоћника војног свештеника на ВМА, студент Православног богословског факултета у Београду и оснивач хард рок групе „Есхатон”

Родитељи ми потичу из традиционално православно-шумадијских породица, које су ту традицију баштиниле и очувале прослављањем породичне крсне славе, поштовањем народних обичаја, али и, као најважније од свега, непрекинутом литургијском праксом. За све добро што сам до сада успео да изнедрим верујем да је заслужно то здраво семе духовности које је у мом бићу посејано од најранијег детињства – истиче човек који је успео да обједини више наизглед непомирљивих реалитета, православно духовност и национално утемељење с војним позивом и музиком коју многи, често олако, сврставају у „нехришћанску”.

О Када с'ће прејознали појтебу да се изразише кроз уметничко стваралаштво? Да ли је тај афинитет старији од оног према униформи и није ли вера у тој корелацији својеврсно „везивно ткиво”?

– Интересовање за музику води корене из гимназијског периода. Похађао сам Војну гимназију, где сам добио одличну основу, не само на основу одређеног наставног

програма, већ и због посебног начина живота и „комплетног третмана” који ова институција пружа. Мислим на изградњу свести младих људи о значају доброг образовања и културе, осећаја заједништва и колективног духа, здравог патриотизма, као и људског и старешинског достојанства. Тога сам постао свестан тек по завршетку школовања, јер су ми управо те вредности помогле у схватању мог места, улоге и одговорности у контексту црквеног живота, коме сам тада почео да приступам активније.

Управо у гимназијским данима са школским друговима оформио сам бенд, који је свирао обраде популарних рок и панк песама. У то време почео сам да откривам дар који сам одувек осећао. На формирање музичког укуса пресудно су утицали бендови и музичари Jethro Tull, Led Zeppelin, Deep Purple, Iron Maiden, Ingwie Malmsteen, „ЕКВ”, „Смак”, „Дивље јагоде”, „Атомско склониште” и многи други, а када је реч о уметничком утицају у ширем смислу, свакако су то књижевни класици, међу којима је ипак неприкосновен Достојевски, као и музичка дела Вивалдија, Шопена, Вагнера и Чајковског...

бави

О Како се надаље одвијао њај музички љуџ?

– Током једногодишњег специјалистичког школовања за род везе, по завршетку гимназије, упознао сам Вељка Потпарића, садашњег припадника Специјалне бригаде Војске Србије, са којим сам почео да радим на заједничким ком-

ВОЈСКА И ЦРКВЕНА НОВА ГОДИНА

– Подсетићу на једну занимљивост до које сам дошао радећи у артиљеријским јединицама. Дан артиљерије обележава се 14. септембра, у спомен почетка пробоја Солунског фронта, на дан када Православна црква обележава почетак Црквене нове године. Остало је записано у аналима тог времена да је почетак тог пробоја планиран свесно за тај датум како би српска војска ушла у новом лету у ослобођену Србију. А нема сумње да је почетку те војне акције претходила и молитва којом је началствовало војно свештенство.

позицијама. Моје текстове успели смо да спојимо с музиком коју је Вељко компоновао, тако да смо заједничким трудом са осталим члановима бенда, који смо 2006. године оформили и дали му име „Есхатон“, изнедрили песме које су се нашле на албуму „Чекајући Есхатон“ и који је 2011. године објављен као самостално издање.

О Занимљива је веза духовности и хард рок музике коју ђровишеџе. Тек-

стоји имају форму молиџве, и једну, могло би се рећи, ширу џеолошку димензију?

– Оно што је мени лично недостајало у књижевности и текстовима ангажованим у музици јесте есхатолошка димензија. Све приче су већ испричане, све критике изречене, и то ме је навело да својим текстовима, сем осталог, дам и други ток, онај који се заснива на хришћанском поимању историје и нове реалности која после ње долази.

Превасходни циљ није афирмација врсте музике којом се користим већ би га требало посматрати у контексту јеванђелске приче о талантима. Плодови мог трагања за онтолошком истином пројављују се у одређеној уметничкој форми, путем музичког израза који је близак мом сензибилитету.

У овом свету користимо се речима да би одређене поруке пренели другим људима, као што је то случај и с одређеном музиком коју ћемо искористити на тај начин што ћемо људима сличног сензибилитета јасније изразити емоцију и речи које желимо са њима да поделимо. Али не треба заборавити и то да су сви мудраци овог света, узрастајући у духовности, све више мењали речи за тишину, тако да је њихов живот, уместо многих речи, сведочио о њима. Сматрам то путоказом и за људе нашег времена. Res non verba.

О Која је корелација између војног џозиџа и духовности. Каква су Ваша искуствоа у Војсци пре дужности у верској служби?

– Дуже од десет година, на неки начин, припремам се за ту дужност. После округлог стола „Војска и вера“, први пут се званично почело радити на припреми за увођење верске службе у нашу војску. Имајући јасно духовно стремљење ка црквеној служби, због чега сам већ тада уписао Православни богословски институт, сматрао сам себе природним кандидатом за ту службу, тако да је чињеница да сада оба-

ВРЕДНОСТИ ПРОШЛОГ И БУДУЋЕГ ВРЕМЕНА

– Повратак моралних вредности може се пројавити једино као последица повратка Богу. Наш морални систем је урушен јер смо с централног места у нашем животу, односно у нашем систему вредности, уклонили Богочовека Христа, који је „крајеугаони камен“ нашег бића. Док је наш народни живот био утемељен на библијским истинама, о чему нам сведоче и наше народне изреке, ми смо кроз један освештан начин размишљања и делања имали вишевековни благослов на држави, посведочен и ореолима светих владара, а одступање од тог освештаног начина размишљања изазвало је ерозију вредности и ми се сада налазимо у стању које захтева дубоко преиспитивање наших могућности и потреба у времену пред нама.

вљам посао помоћника војног свештеника логичан след догађаја. Данас дужности обављам кроз активно учествовање у богослужењима као чтец, појац, типикар, олтарник, еклисијарх. Као клирик шумадијске епархије, на Лазареву суботу ове године уведен сам у црквени клир рукопроизвођењем у чин чтеца – с правом ношења орара, од епископа шумадијског Јована, што је доказ разумевања и добре воље да ова служба добије одговарајућу форму и с војничке и с црквене стране.

О Колико Вам је искуство у јединицама корисило за обављање садашње дужности?

– Деценијско искуство стечено радом у јединицама могло ми је да изгради сопствене ставове у односу на проблеме верника у војној средини, јер сам као старешина, али и студент теологије, био „адреса“ за све дилеме када је реч о вери. Захваљујући раду у трупи изградио сам се као неко ко је сада у прилици да употреби то искуство у оквиру верске службе.

О Како видиш своје даље напредовање у служби и ново бремене одговорности које би Вас ускоро могле саčekати на том путу?

– Моја најдубља жеља јесте да своје војничко и духовно искуство сублимирам у личности војног свештеника и зато се трудим да на месту на коме сам будем ревностан у вршењу дужности како бих се једнога дана могао удостојити речи Господњих: „Слуго добри и верни, у малом си био добар над великим ћу те поставити“. Истина је да је пред војним свештеником још веће бремене, јер у себи спаја две димензије одговорности.

О Видиш ли јасно своју улогу у свеукупној мисији Цркве према младима?

– Потребно је осмислити један свежији и оригиналнији приступ темељним истинама наше вере, да би биле

актуелизоване у нашем времену и како би утицале на формирање здравијих животних ставова будућих државника, генерала, научника, уметника и трудбеника сваке врсте. Свој рад видим као део природне мисије Цркве, која по својој суштини има призвање да преображава сваки вид деловања човека ка једном циљу, а то је да свако наше дело буде у складу с савршеном вољом Божјом. Сматрам да би у процесу духовне и моралне обнове, који већ увелико траје, али је за сада слабо видљив и препознат од оних који имају највећу одговорност за његов успех, једну од главних улога могла одиграти управо Војска, као државотворна институција, која је увек баштинила праве и врхунске вредности, због чега и ужива велико поверење у народу.

О А какви су планови „Есхаџона“ у времену пред нама?

– Предстоји нам рад на новом албуму, али и снимање спотова за песме с првог албума. Оно што у скорије време очекујемо, и чему се радујемо, јесте одобрење надлежних за сарадњу с Уметничким ансамблом „Станислав Бинички“ на реализацији сингла који носи назив „Плач мајке Србије“, а за који је урађен аранжман за симфонијски оркестар и хор. Ова композиција отвара једно ново поглавље не само у историји нашег бенда већ и шире, јер ће то бити прва сарадња бенда овог жанра и симфонијског оркестра на овим просторима.

О Ови планови доносе и нове одговорности?

– Одговорност јесте доживљај сопственог живота као одговора на Суду Христовом. Стваралаштво, дужност коју сада обављам и све дужности које ћу икада обављати кроз своју службу, као и оне најважније дужности оца и супруга, само су део овог одговора. Зато би осећање одговорности требало да нас непрестано упућује на активно размишљање о томе на који начин ћемо, по литургијском возгласу, сваки тај део нашег одговора, саме себе и своје ближње и сав живот свој Христу Богу предати. Саборност у љубави. То је моје „Вјерују“.

Владимир ВЈЕШТИЋ